

ved Forslaget, som det blev vedtaget i Folketinget, nemlig hvor den faste Ansættelse er naaet, inden den ny Lov er traadt i Kraft, men det gælder alle Tilfælde, hvad enten denne faste Ansættelse er naaet eller ikke er naaet, og hvad enten det er Konstitutionsvirksomhed eller Timelærervirksomhed, kunne de faa Domstolenes Anerkendelse af, at der er en Ret, bør den være forbeholdt. Det er Tanken ganske i Almindelighed at udtale et Forbehold for den erhvervede Ret, det er kun den, som vi ville give sin naturlige Udstrækning ved Bestemmelsen. Derfor siger jeg, at den er væsentlig af formel Art, den er redaktionel, i alt Fald for saa vidt, som den ikke gaar ud over det at forbeholde den mulig vundne Ret, som maatte findes, i den Udstrækning, hvorom der overhovedet kan være Tale, nemlig den Udstrækning, at det gælder enhver Virksomhed, som er udøvet, før den ny Lov træder i Kraft. Om det er mere eller mindre sandsynligt, at en saadan Ret vil blive anerkendt, derom udtaler Loven sig jo ikke, om det er mere eller mindre sandsynligt, at Højesteret, hvis Dom afventes i et enkelt foreliggende Tilfælde, vil gaa mod Regeringen eller ikke mod Regeringen, og om den vil falde ud paa samme Maade, hvis den nu gaar mod Regeringen, for alle andre Tilfælde, f. Eks. med Hensyn til Konstitutionsvirksomhed, og om der ikke der vil være særegne Grunde, som tale imod det, alt det vil Loven efter vort Forslag ikke give det mindste Bidrag til at bestemme, det er noget, som er Domstolene forbeholdt og Administrationen naturligvis i Overensstemmelse med Domstolens Dom og Konsekvenserne deraf. Lovforslaget vil kun udtale, at enhver har sin Ret forbeholdt, og derpaa gaar Forslaget alene ud. Loven bør heller ikke udtale andet, den bør ikke lægge noget Lod i Vægtskaalen med Hensyn til Fortolkningen af den gældende Bestemmelse, der kunne Folk have deres forskellige Meninger. Min personlige Mening, hvis jeg skal udtale den, er, at Administrationen ikke blot under den nuværende Minister, men under de foregaaende Minister lige fra Lovens Tilblivelse og Forberedelse, har haft sin Opfattelse, men at den har bøjet sig, har indrettet sin Handlemåde loyalt lige over for den Forstaaelse, som efter alle de Forudsætninger, der forelaa for den, maatte betragtes som naturlig. Men man maa paa den anden Side indrømme, at Ordene tillade en anden Forstaaelse. Da kun hvad der er udtrykt

i Loven er gældende, saa kan man jo ogsaa, mener jeg, med Sindsro finde sig i, at Domstolene udtale noget andet, end hvad Administrationen har hævdet, fordi de maa basere deres Afgørelse paa andre Betragtninger, end Administrationen gør, og ikke have de samme Forudsætninger til Afgørelse af den gældende Lovs Betydning, som Administrationen kan have. Derom kan der, som sagt, personligt være meget forskellige Meninger, blot maa det hævdes og fuldt anerkendes, at Administrationen har handlet loyalt efter sin Opfattelse, men at Lovgivningsmagten ikke bør lægge det mindste Gran af Lod i Vægtskaalen til at paavirke Domstolene eller afskære Domstolene fra Afgørelse af et hvilket som helst Retsspørgsmaal, som Sagen frembyder. For Fremtiden gælder den Regel, som Loven udtaler, for Fortiden bliver enhver Ret forbeholden, saaledes som Domstolene finde det rigtigt og hjemlet ved den gældende Lov. Vort Forslag er en Beroligelsesbestemmelse, der skal berolige de mange Lærere, som ere satte i Uro ved den nugældende Lovs Bestemmelse. Der er intet i Loven — og særlig da ikke, naar det Forslag, Udvalget stiller, bliver vedtaget — som kan give Grund til at frygte, hvad Fortiden angaar; hvad Fremtiden angaar, har jeg allerede udtalt, hvorfor Udvalget mener at maatte tiltræde Bestemmelsen, som den nu foreslaas.

Der er endelig blot det Forslag tilbage, som er stillet af et Mindretal, for hvilket jeg som Ordfører skal udtale mig. Det angaar Kirkebylærernes Virksomhed. De faa jo efter Loven et Tillæg til deres Løn for de særlige Kirkebylærerforretninger af 50 Kr. Dette er det foreslaaet i Regeeringsforslaget skulde bevares for dem samtidig med, at en Del af deres Forretninger som Kirkebylærere, som de maaske syntes mindst om, Forretninger af en mere underordnet Art, gaa over til en Ringer. Og dermed stoppede saa Regeringens Forslag. Nu har man i Folketinget ment, at naar saaledes en Del af Forretningen gik over til en Ringer, maatte dog det Tillæg, de have af 50 Kr., nedsættes, og det foreslaas da, at det nedsættes til 20 Kr. De paagældende maa altsaa afgive 30 Kr., saaledes at der for de nu ansatte bliver frit Valg, om de ville beholde Forretningerne og de 50 Kr. eller afgive en Del Forretninger til Ringeren og saa lade sig nøje med 20 Kr. Vi, Mindretallet, kunne naturligvis indrømme, at i Princippet er der ikke noget at indvende imod, at naar en lille Forretning gaar over til andre, saa